



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **N. B.**, zastoupená JUDr. Martinem Týlem, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 27. 11. 2013, č. j. 53 A 6/2013 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 27. 11. 2013, č. j. 53 A 6/2013 – 57, zamítl Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí ze dne 10. 6. 2013, č. j. KrÚ 42356/2013/ODSH/12, kterým Krajský úřad Pardubického kraje (dále jen „krajský úřad“) zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Přelouč (dále jen „městský úřad“) ze dne 11. 4. 2013, č. j. MUPC 6125/2013, jímž byla uznána vinnou tím, že dne 15. 6. 2012 v 9:10 h v obci Přelouč, ul. Pardubická, na silnici I. třídy číslo 2, v km 73,422 jako řidička vozidla jedoucího ve směru od obce Pardubice při odbočování vlevo nedala přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu, čímž došlo ke střetu obou vozidel. Tím stěžovatelka porušila ust. § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), a spáchala tak přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 silničního zákona. Městský úřad za spáchaný přestupek uložil stěžovateli podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 4 písm. e) silničního zákona pokutu ve výši 3.000 Kč. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vyšel ze skutečnosti, že městský úřad

po zrušení svého prvního rozhodnutí krajským úřadem již do spisu nic nového nedoplňoval, neměnil právní kvalifikaci, nenařídil ve věci jednání a neshledal důvod pro opětovné seznamování stěžovatelky se spisem před vydáním rozhodnutí, a bez dalšího ve věci znovu rozhodl. Ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nelze podle krajského soudu vykládat formálně, tedy tak, že je třeba podle něj postupovat vždy, i pokud již byl účastník řízení se všemi podklady obeznámen. Jeho smyslem je totiž umožnit účastníkovi řízení, aby před vydáním rozhodnutí měl k dispozici všechny informace, na základě kterých bude správní orgán rozhodovat, mohl se k nim případně vyjádřit nebo navrhopat obstarání dalších podkladů. Jedinou změnou, kterou městský úřad učinil, bylo, že nadále stěžovatelku nevinil z porušení ust. § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. b) silničního zákona. Za této situace nebylo na místě znovu poskytovat stěžovatelce lhůtu k seznámení se s podklady rozhodnutí, neboť stav spisu se nijak nezměnil a podklady nashromážděné do vydání zrušujícího rozhodnutí krajského úřadu byly stěžovatelce známy. Postup podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu by byl zbytečným prodlužováním řízení, a to za situace, kdy do uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku zbývaly zhruba 2 měsíce. Co se týče použití map získaných z internetu, stěžovatelka v žalobě neuvedla žádné konkrétní důvody, pro které považuje argumentaci krajského úřadu za nesprávnou. Přitom krajský úřad správně v odůvodnění rozebral, ve spojení s jakými důkazy byly tyto mapy použity a v jakých souvislostech, když mimo jiné uvedl, že nejsou v rozporu s fotodokumentací pořízenou Policií ČR. V přestupkovém řízení lze podle ust. § 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 51 odst. 1 správního řádu použít prakticky jakýkoliv důkazní prostředek, který není získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy. Pokud městský úřad použil jako jeden z důkazních prostředků letecký snímek místa nehody pro účely vyznačení místa střetu a místa nástupu dvou spolujezdkyň do protijedoucího vozidla, nepovažoval krajský soud tento postup za nezákonný. Letecké snímky byly získány z běžně dostupných zdrojů, je z nich zřejmé, kdy a z jaké adresy byly vytištěny, a skutečnost, že byly použity v přestupkovém řízení, z nich nedělá nezákonný důkazní prostředek, neboť byly získány běžným postupem, a nikoliv nezákonně, a rovněž byly provedeny v souladu s příslušnými právními předpisy (jako listinný důkazní prostředek). Nelze rovněž přehlížet, že snímky získané z internetu byly pouze jedním z mnoha důkazních prostředků, které městský úřad použil a na jejichž základě rozhodl, a to nikoliv zásadním. Svědkyně vyznačily požadované údaje i do fotodokumentace pořízené Policií ČR a ve spojení s jejich výpověďmi, kamerovým záznamem a dalšími podklady se jednalo o naprosto dostačující důkazní prostředky k prokázání viny stěžovatelky.

Stěžovatelka v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že dikce ust. § 36 odst. 3 správního řádu je jednoznačná. Účastníkovi řízení musí být vždy dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto není nutné pouze v případech, nestanoví-li zákon jinak, dále pokud se žádosti účastníka v plném rozsahu vyhovuje a pokud se účastník práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. I podle odborné literatury (Vedral, J.: Správní řád. Komentář. Praha: BOVA. POLYGON, 2006. s. 266 a násl.) musí správní orgán vždy obviněného vyzvat, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Podle stěžovatelky se v dané věci nemohl uplatnit žádný z důvodů, pro který správní orgán není povinen umožnit obviněnému vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní řízení vedené se stěžovatelkou se týká správního trestání a rozhodnutí v něm může mít za následek

pokračování

výrazný zásah do jejích práv. Musí jí proto být dána co nejširší možnost hájit se, čímž se přestupkové řízení liší od jiných řízení. Pokud by proběhlo řízení po zrušení původního rozhodnutí krajským úřadem, měla stěžovatelka v úmyslu na svou obranu navrhnout provedení dalších důkazů. Tato možnost jí však byla odňata, a proto k navržení provedení dalších důkazů došlo až v odvolání. Krajský úřad všechny návrhy na doplnění dokazování zamítl a stěžovatelka proti tomuto zamítnutí neměla k dispozici řádný opravný prostředek. Tím byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení. Dále stěžovatelka namítala, že provedené důkazy a skutková zjištění jsou nedostatečné, a proto o ně nelze opřít závěr o její vině za spáchaný přestupek. Krajský soud, stejně jako krajský úřad, nezákonně zúžil rozsah povinností městského úřadu, když se spokojil s provedenými důkazy, přičemž některé z nich byly provedeny v rozporu s právními předpisy. Městský úřad k prokázání zákonnosti měření vozidel použil veřejně dostupné mapy z mapových portálů v rozporu s licenčními podmínkami a důkaz prokázání místa spáchaní přestupku byl získán v rozporu s právními předpisy. Licenční podmínky mapových portálů www.mapy.cz a www.maps.google.com stanoví, že mapové poklady se mohou používat pouze k osobním účelům. Je-li takovým způsobem omezeno užívání uvedených mapových služeb, je zřejmé, že tyto mapové podklady nelze používat ve správním řízení, kdy se zcela jistě nejedná o osobní účely. Provozovatelé mapových služeb negarantují správnost dat a nelze tak vyloučit, že v mapových podkladech se mohou vyskytovat chyby. Jelikož ve správním řízení platí zásada *in dubio pro reo*, zavinění obviněného je nutno postavit najisto. Nelze vycházet z mapových podkladů, kdy jejich vlastník nenese odpovědnost za správnost údajů v nich uvedených. Krajský soud nepřezkoumal námitku stěžovatelky, že správní orgán použil mapové podklady v rozporu s licenčními podmínkami poskytovatele mapových podkladů. Vyjasnění otázky, po jaké dráze se pohybovala vozidla obou účastníků dopravní nehody, je důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchaní předmětného přestupku. Proto je nutné doplnění důkazního řízení o ohledání na místě, resp. o znalecký posudek, jenž je potřebný pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci. Krajský úřad nepostupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský úřad se také neřídil ust. § 50 odst. 4 správního řádu, když nepřihlédl ke všemu, co vyšlo během řízení najevo. A konečně nepostupoval podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu, neboť k provedení důkazu použil důkazní prostředky provedené v rozporu s právními předpisy. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Spornou otázkou v posuzované věci je, zda je správní orgán povinen umožnit účastníkovi řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí za situace, je-li vydáváno nové rozhodnutí ve věci poté, co bylo předchozí rozhodnutí zrušeno nadřízeným správním orgánem. Účelem ust. § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že ust. § 33 odst. 2 správního řádu neupřesňuje, s jakými podklady má být účastníkovi řízení umožněno seznámit se, je třeba vycházet z předpokladu, že správní orgán je povinen dát účastníkovi možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 8 As 54/2012 – 38). Povinnosti správního orgánu odpovídá právo účastníka řízení seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí ve věci. Toto právo je ústavně zaručeno (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a je zakotveno také v základních zásadách správního řízení. Specifikum řízení o přestupku spočívá v tom, že je vždy třeba nařídít jednání (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. K realizaci práv upravených ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu tak dochází buď ještě před konáním ústního jednání, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání projednán, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci. Ústní jednání se přitom může konat v nepřítomnosti obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích), jsou-li pro to splněny zákonné podmínky.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nedojde k porušení práva zakotveného v ust. § 36 odst. 3 správního řádu, pokud toto právo účastník řízení přes poučení nevyužije. Pokud jde o kvalitu poučení v předvolání k ústnímu jednání, účastník řízení si nemůže sám učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS). Smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je v souladu se zásadou procesní ekonomie právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 – 71). V rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010 – 76, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Stěžovatel byl ... rovněž poučen o možnosti správního orgánu jednat i v jeho nepřítomnosti, za podmínky, že se účastník řízení bez řádné omluvy nedostaví nebo se nedostaví bez vážného důvodu. Zároveň byl poučen o možnosti se vyjadřovat ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, navrhnout důkazy na svou obhajobu po celou dobu řízení, o možnosti nahlížet do spisu, pořizovat si výpisy a kopie, vyjádřit své stanovisko, a o možnosti na žádost získat informace o řízení. Ze správního spisu vyplývá, že žádné z těchto možností během správního řízení nevyužil a ani ústního jednání se bez řádné omluvy nezúčastnil.“* Obdobně lze odkázat i na závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 16. 5. 2012 č. j. 3 As 12/2012 – 21.

Judikatura Nejvyššího správního soudu tak reflektuje účel ust. § 36 odst. 3 správního řádu a zároveň zohledňuje, že se správní orgán při vedení řízení pohybuje

pokračování

v mezích uvážení, kdy sám posuzuje, zda podklady, které má k dispozici, jsou dostačující pro vydání rozhodnutí. To znamená, že okruh skutečností, které musí být dokazovány, výběr důkazních prostředků k tomu potřebných, jakož i hodnocení důkazů provedených ve správním řízení je věcí správního orgánu. Teprve vydání rozhodnutí až po ústním jednání s výraznou časovou prodlevou představuje vadu řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 - 46), ovšem taková vada zpravidla nemívá vliv na zákonnost rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76). Mezi dobou, kdy jsou důkazy shromažďovány, a vydáním rozhodnutí vzniká určitá prodleva, kdy je účastník řízení v relativní nejistotě, zda bude dokazování doplňováno, ovšem ust. § 36 odst. 3 správního řádu mu zaručuje, že se ke všem případným dalším podkladům bude moci vyjádřit. Podklady, o které správní orgán opře své rozhodnutí, by tedy pro adresáta rozhodnutí neměly být překvapivé a zcela neznámé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 9 As 63/2011 - 77). V rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Ze správního spisu nakonec vyplývá i to, že Magistrát města Teplice po ústním jednání již nerozšiřoval spisový materiál o žádné další podklady rozhodnutí, přičemž o věci rozhodl relativně krátce po provedeném ústním jednání, tj. dne 8. 1. 2008. Nejvyšší správní soud uzavírá, že v kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování a že ústní jednání konané dne 10. 12. 2007 mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až po té, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé.“* Podobně vyznívá i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 15/2010 - 90.

V dané věci městský úřad rozhodnutím ze dne 17. 12. 2012, č.j. MUPC 19094/2012 uznal městský úřad stěžovatelku vinnou nejen z porušení ust. § 21 odst. 5 silničního zákona, ale i z porušení ust. § 4 písm. b) a § 5 odst. 1 písm. b) silničního zákona, tedy z porušení povinností řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích, věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. Krajský úřad ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 8. 3. 2013, č.j. KrÚ 18736/2013/ODSH/12 vytkl městskému úřadu, že ve výroku ani v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, jakým konkrétním jednáním se stěžovatelka dopustila porušení ust. § 5 odst. 1 písm. b) silničního zákona a rovněž neobjasn timer, jaký konkrétní přestupek porušením citovaného ustanovení spáchala, a uzavřel, že *„tyto nedostatky správní orgán I. stupně odstraní tím, že opětovně provede řízení a posoudí, zda a jakým konkrétním jednáním obviněná porušila ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, a dále posoudí, zda se obviněná dopustila také přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu či nikoliv, a ve věci opětovně rozhodne“*. Pokud se týká porušení ust. § 21 odst. 5 silničního zákona, tedy nedání přednosti v jízdě protijedoucímu vozidlu při odbočování vlevo, a tím spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8. silničního zákona, krajský úřad se zcela ztotožnil s městským úřadem v tom, na základě jakých podkladů a k jakým skutkovým zjištěním dospěl a jakou právní kvalifikaci použil. Spis spolu se zrušujícím rozhodnutím byl městskému úřadu vrácen dne 28. 3. 2013. Dne 11. 4. 2013 vydal městský úřad nové

rozhodnutí, kterým stěžovatelku uznal vinnou pouze z porušení ust. § 21 odst. 5 silničního zákona, a tím ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8. silničního zákona. K případnému porušení ust. § 5 odst. 1 písm. b) a § 4 písm. b) silničního zákona se městský úřad vyjádřil tak, že zásadní porušení povinností stěžovatelkou spočívalo v tom, že nedala přednost protijedoucímu vozidlu při odbočování vlevo, přičemž toto jednání bylo nade vší pochybnost prokázáno shromážděnými důkazy. Posouzení případného porušení ust. § 5 odst. 1 písm. b) silničního zákona neshledal městský úřad rozhodujícím, neboť se jedná o obecnou povinnost plynoucí z činnosti řidiče. Porušení této povinnosti tedy nadále nezkoumal a toto z rozhodnutí zcela vypustil stejně jako porušení obecné povinnosti podle ust. § 4 písm. b) silničního zákona.

Z výše uvedeného je zřejmé, že městský úřad nenařídil další jednání, neprováděl další dokazování a neměnil právní kvalifikaci přestupku. K právní kvalifikaci deliktu ve vazbě na právo na obhajobu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 122/2009 - 360. Zároveň není sporné, že stěžovatelka měla možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012, které bylo zrušeno. Po jeho zrušení byla věc vrácena městskému úřadu k dalšímu řízení, nikoliv k řízení novému, ve kterém by bylo nutno opakovat již učiněné úkony nebo provádět úkony další. Výtky krajského úřadu směřovaly k nedostatkům odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které mohly být napraveny bez dalšího dokazování a další jednání ve věci by tak bylo nadbytečné. Pokud dostala stěžovatelka možnost vyjádřit se ke všem podkladům řízení, které navíc využila, a ani nové rozhodnutí nebylo vydáno s neodůvodněnou časovou prodlevou, nelze o porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu uvažovat.

Namítá-li stěžovatelka, že měla v úmyslu navrhnout nové důkazy, pak není zřejmé, proč provedení těchto důkazů nenavrhla, resp. nemohla navrhnout, ke stejným podkladům již před vydáním rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012. Vedle toho jí ani možnost navrhování nových důkazů nebyla upřena. V řízení o přestupku se neuplatní koncentrace řízení podle ust. § 82 odst. 4 věta první správního řádu, jež umožňuje pouze omezené uplatnění nových skutečností a důkazních návrhů v odvolacím řízení. Obviněný z přestupku může svá práva zaručená v ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, tj. zejména právo uplatňovat nové skutečnosti a nové důkazy na svoji obranu, uplatnit i v řízení o odvolání (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „(b)yl-li účastník řízení zkrácen správním orgánem I. stupně na nějakém svém právu, je možné v odvolacím řízení tuto vadu odstranit, což vyplývá mj. z § 82 odst. 4 věty druhé správního řádu. Ten upravuje pravidlo pro uplatnění námítky, že odvolateli nebylo v řízení před správním orgánem I. stupně umožněno učinit nějaký úkon. Pro takový případ je odvolatel povinen učinit tento úkon spolu s odvoláním. Účelem uvedeného pravidla je odstranit v odvolacím řízení vadu, kterou je stíženo řízení před správním orgánem I. stupně.“ V citované věci byl stěžovatel řádně předvolán k ústnímu jednání, ale nedostavil se a v průběhu jednání již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenal, že „s podklady pro vydání rozhodnutí se mohl stěžovatel seznámit i v průběhu řízení o odvolání a též v době od doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně do uplynutí lhůty pro podání odvolání, a to nahlédnutím do spisu. S právem na seznámení se s podklady

pokračování

rozhodnutí úzce souvisí právo vyjádřit se k podkladům a navrhnout důkazní prostředky. Tato svá práva mohl stěžovatel neomezeně uplatňovat i v řízení o odvolání (viz body [12] a [13] shora), ale neučinil tak. Měl-li by stěžovatel za to, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí či právu navrhnout důkazní prostředky, měl tyto své návrhy učinit spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. i později v řízení o odvolání.“ Tento postup vychází ze zásady jednoty správního řízení od zahájení řízení až do jeho skončení pravomocným rozhodnutím a v případě řízení o přestupku v jeho důsledku nedochází k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, jak se domnívá stěžovatelka. Námitku stěžovatelky, že bylo porušeno její právo vyjádřit se k podkladům prvostupňového správního rozhodnutí, vyhodnotil Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené jako nedůvodnou.

Jako nedůvodnou posoudil Nejvyšší správní soud i námitku nezákonného použití veřejně dostupných map z mapových portálů www.mapy.cz a www.maps.google.com při dokazování městským úřadem. Dokazování totiž neprobíhá v režimu licenčního užití autorského díla, který je odlišný od dokazování ve správním řízení nebo v řízení před soudem. V tomto směru se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s krajským soudem, že v přestupkovém řízení lze podle ust. § 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 51 odst. 1 správního řádu použít prakticky jakýkoliv důkazní prostředek, který není získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy. Důkaz mapami dostupnými z internetu byl získán zákonným způsobem. Je sice obecně známo, že provozovatelé mapových služeb negarantují správnost dat a nelze tak vyloučit výskyt chyb, ale občasný výskyt chyb nečiní tento důkazní prostředek nezpůsobilým pro dokazování, zvláště nejedná-li se o mapu zastaralou nebo pořízenou z omezeného či pochybného zdroje. Žádná taková chyba, která by měla za důsledek nesprávné posouzení skutkového stavu, v daném případě nevyšla najevo a ani stěžovatelka na žádnou takovou chybu nepoukázala. Zásada *in dubio pro reo* se tudíž neuplatní, neboť není splněn předpoklad existence důvodné pochybnosti, když navíc správnost použitých map byla potvrzena srovnáním s dalšími důkazními prostředky, konkrétně s pořízenou fotodokumentací z místa přestupku. Byť se krajský soud výslovně nezabýval námitkou stěžovatele, že správní orgán použil mapové podklady v rozporu s licenčními podmínkami poskytovatele mapových podkladů, je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že dospěl k závěru, že se jedná o způsobilé důkazní prostředky a z jakého důvodu tomu tak je. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.*“ Těmto požadavkům krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vyhověl. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky totiž neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem bylo vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, což se stalo.

Další stížní námitky, že krajský úřad nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo během řízení najevo, jsou nad rámec výše uvedeného již jen obecné a nepodložené individualizovanými skutkovými tvrzeními. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011 – 78, naznačil,

jak by měla být formulována žalobní námitka týkající se nemožnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Uvedl, že žalobce (stěžovatel) by měl upřesnit podklady, ke kterým se nemohl vyjádřit, a způsob, jakým mohlo toto pochybení ovlivnit rozhodnutí správního orgánu. K obecným námitkám stěžovatelky tak lze taktéž pouze v obecné rovině uvést, že žádné skutečnosti zřejmé ze spisu o pochybeních krajského úřadu nesvědčí.

Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 3. dubna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu